

Zpráva o průběhu a výsledcích přijímacího řízení 2018

studijní obor: P6107 Charitativní práce (doktorské studium)

Relevantní vnitřní předpisy fakulty

- Opatření děkana č. 255/2017 ze dne 31. 10. 2017 stanovující podmínky pro přijímací řízení ke studiu na Teologické fakultě JU v Českých Budějovicích pro akademický rok 2018/19 v bakalářských, navazujících magisterských a doktorských studijních programech.
- Opatření děkana č. 265/2018 ze dne 26. 4. 2018 stanovující podmínky pro doplňující přijímací řízení ke studiu na Teologické fakultě JU v Českých Budějovicích pro akademický rok 2018/19 v bakalářských, navazujících magisterských a doktorských studijních programech.

Termíny

- Mezní termín pro podání přihlášky ke studiu: 30. 4. 2018/15. 8. 2018
- Termín zahájení přijímacích zkoušek: 19. 6. 2018
- Termín ukončení přijímacích zkoušek: 30. 8. 2018
- Termín vydání rozhodnutí o přijetí ke studiu: do 15. 7. 2018/do 11. 9. 2018
- Termín vydání rozhodnutí o případné žádosti o přezkoumání rozhodnutí: Uchazeč může požádat o přezkoumání rozhodnutí ve lhůtě 30 dnů ode dne jeho doručení. Děkan TF JU, případně rektor JU, o žádosti rozhodne do 30 dnů od doručení.
- Termín, kdy je (v úředních hodinách děkanátu TF JU) možno nahlédnout do materiálů, které mají význam pro rozhodování o přijetí ke studiu: do 30. 9. 2018
- Termín skončení přijímacího řízení pro všechny studijní obory TF JU: 31. 10. 2018

Kritéria přijímací zkoušky

Přijímací zkoušky se skládaly ze tří částí:

- test jazykový (max. 20 bodů), kdy si uchazeči volili z následujících jazyků: angličtina, němčina, italština, španělština, francouzština, ruština
- ústní pohovor nad písemnou prezentací dosavadní publikační a vzdělávací činnosti v oboru (max. 30 bodů)
- ústní pohovor nad písemným návrhem projektu k disertaci (max. 50 bodů)

Minimální počet bodů nutný pro přijetí byl 70 bodů, z toho minimálně 10 bodů z jazykového testu. Uchazeč se účastní ústního pohovoru pouze v případě, že dosáhl alespoň požadovaných 10 bodů při písemném testu.

Počty přihlášek a uchazečů k prezenční formě studia (PS)

- Počet podaných přihlášek: 4
- Počet uchazečů přijatých bez přijímací zkoušky: 0
- Počet uchazečů, kteří se zúčastnili přijímacích zkoušek: 4
- Počet uchazečů, kteří splnili podmínky pro přijetí ke studiu: 3
- Počet uchazečů, kteří nespĺnili podmínky pro přijetí ke studiu: 1
- Počet uchazečů přijatých ke studiu na základě př. zk.

- (bez tzv. „odvolání“): 3
- Počet žádostí o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu („odvolání“): 0
- Počet dodatečných rozhodnutí o přijetí ke studiu: 0
- Počet uchazečů přijatých ke studiu celkem: 3

Počet přihlášek a uchazečů ke kombinované formě studia (KS)

- Počet podaných přihlášek: 4
- Počet uchazečů přijatých bez přijímací zkoušky: 0
- Počet uchazečů, kteří se zúčastnili přijímacích zkoušek: 2
- Počet uchazečů, kteří splnili podmínky pro přijetí ke studiu: 1
- Počet uchazečů, kteří nesplnili podmínky pro přijetí ke studiu: 1
- Počet uchazečů přijatých ke studiu na základě př. zk. (bez tzv. „odvolání“): 1
- Počet žádostí o přezkoumání rozhodnutí o nepřijetí ke studiu („odvolání“): 0
- Počet dodatečných rozhodnutí o přijetí ke studiu: 0
- Počet uchazečů přijatých ke studiu celkem: 1

Komentář k počtům přihlášek a uchazečů

Splněním podmínek pro přijetí ke studiu se rozumí úspěšné zvládnutí všech částí přijímací zkoušky, tj. získání alespoň požadovaného minimálního počtu bodů. Zápis uchazeče do studia je však rovněž podmíněn splněním dalších zákonných podmínek (dosažené vzdělání).

Informace o písemných přijímacích zkouškách

- Počet uchazečů o PS, kteří se zúčastnili písemné přijímací zkoušky: 4
- Počet uchazečů o KS, kteří se zúčastnili písemné přijímací zkoušky: 2
- Nejlepší možný výsledek: 20 bodů
- Nejlepší skutečně dosažený výsledek mezi uchazeči o PS: 19 bodů
- Nejlepší skutečně dosažený výsledek mezi uchazeči o KS: 12 bodů
- Průměrný výsledek mezi uchazeči o PS: 14,3 bodů
- Průměrný výsledek mezi uchazeči o KS: 12 bodů

Informace o pohovorech

- Počet uchazečů o PS, kteří se zúčastnili ústního pohovoru: 4
- Počet uchazečů o KS, kteří se zúčastnili ústního pohovoru: 2
- Nejlepší možný výsledek: 80 bodů
- Nejlepší skutečně dosažený výsledek mezi uchazeči o PS: 80 bodů
- Nejlepší skutečně dosažený výsledek mezi uchazeči o KS: 60 bodů
- Průměrný výsledek mezi uchazeči o PS: 70 bodů
- Průměrný výsledek mezi uchazeči o KS: 50 bodů

JAZYKOVÝ TEST 1 – ANGLIČTINA

Since the nineteenth century, an objection has been raised to the Church's charitable activity, subsequently developed with particular insistence by Marxism: the poor, it is claimed, do not need charity but justice. Works of charity—almsgiving—are in effect a way for the rich to shirk their obligation to work for justice and a means of soothing their consciences, while preserving their own status and robbing the poor of their rights. Instead of contributing through individual works of charity to maintaining the *status quo*, we need to build a just social order in which all receive their share of the world's goods and no longer have to depend on charity. There is admittedly some truth to this argument, but also much that is mistaken. It is true that the pursuit of justice must be a fundamental norm of the State and that the aim of a just social order is to guarantee to each person, according to the principle of subsidiarity, his share of the community's goods. This has always been emphasized by Christian teaching on the State and by the Church's social doctrine. Historically, the issue of the just ordering of the collectivity had taken a new dimension with the industrialization of society in the nineteenth century. The rise of modern industry caused the old social structures to collapse, while the growth of a class of salaried workers provoked radical changes in the fabric of society. The relationship between capital and labour now became the decisive issue—an issue which in that form was previously unknown. Capital and the means of production were now the new source of power which, concentrated in the hands of a few, led to the suppression of the rights of the working classes, against which they had to rebel. It must be admitted that the Church's leadership was slow to realize that the issue of the just structuring of society needed to be approached in a new way.

JAZYKOVÝ TEST 2 – ANGLIČTINA

As mentioned above, the theoretical discourse of social work differentiates between its micro- and macro-practice. Ellen F. Netting (2012) presents to the readers the following diagram illustrating the structure of levels where the social work interventions take place:

Table 6: Levels of social work interventions

Location	Primary focus of the intervention
Micro-level	Individuals Households Small groups
Macro-level	Organisations Communities

Source: Netting, R. E. (2012, p. 5)

Whereas the micro-level of social work may be considered in the environment of developed social welfare states of the Western World as well-known, even in the Church environment, primarily for its sophisticated system of social services, I would like to describe the second level in more detail herein below. Ellen F. Netting defines the macro-practice in social work as “professionally guided intervention(s) designed to bring about change in organizational, community, and/or policy arenas” (2012, p. 2). The practice of social workers at the macro-level is therefore called “policy practice”. Timberlake, Faber & Sabatino (2002) identify the target of the social work at the macro-level as the improvement of social well-being of certain individuals and groups, especially those who are most vulnerable and disadvantaged. The attempt at the “policy change” is not a part of social work only at the level of local policy or national legislation, it is also present inside the organisations and communities. Even the clinic social workers, intervening primarily at the micro-level, bear responsibility for initiation of changes in organisations and communities. They may often be the first to warn of the change (Netting, 2012, p. 6). In German-language discourse, this concept of macrolevel of social work is referred to as social-policy mandate of social workers, consisting in assertion of social justice and human rights in the society (Staub-Bernasconi, 1995). Some scholars (Vanderwoerd, 2008) point out to the difficulties the macro-practice has to encounter in social work due to individualism in the society.

JAZYKOVÝ TEST – FRANCOUZŠTINA

Depuis le dix-neuvième siècle, on a soulevé une objection contre l'activité caritative de l'Église, objection qui a été développée ensuite avec insistance, notamment par la pensée marxiste. Les pauvres, dit-on, n'auraient pas besoin d'œuvres de charité, mais plutôt de justice. Les œuvres de charité – les aumônes – seraient en réalité, pour les riches, une manière de se soustraire à l'instauration de la justice et d'avoir leur conscience en paix, maintenant leurs positions et privant les pauvres de leurs droits. Au lieu de contribuer, à travers diverses œuvres de charité, au maintien des conditions existantes, il faudrait créer un ordre juste, dans lequel tous recevraient leur part des biens du monde et n'auraient donc plus besoin des œuvres de charité. Dans cette argumentation, il faut le reconnaître, il y a du vrai, mais aussi beaucoup d'erreurs. Il est certain que la norme fondamentale de l'État doit être la recherche de la justice et que le but d'un ordre social juste consiste à garantir à chacun, dans le respect du principe de subsidiarité, sa part du bien commun. C'est ce que la doctrine chrétienne sur l'État et la doctrine sociale de l'Église ont toujours souligné. D'un point de vue historique, la question de l'ordre juste de la collectivité est entrée dans une nouvelle phase avec la formation de la société industrielle au dix-neuvième siècle. La naissance de l'industrie moderne a vu disparaître les vieilles structures sociales et, avec la masse des salariés, elle a provoqué un changement radical dans la composition de la société, dans laquelle le rapport entre capital et travail est devenu la question décisive, une question qui, sous cette forme, était jusqu'alors inconnue. Les structures de production et le capital devenaient désormais la nouvelle puissance qui, mise dans les mains d'un petit nombre, aboutissait pour les masses laborieuses à une privation de droits, contre laquelle il fallait se rebeller. Il est juste d'admettre que les représentants de l'Église ont perçu, mais avec lenteur, que le problème de la juste structure de la société se posait de manière nouvelle.